

Stamning och dyslexi

Som barn stammade jag. Jag hade svårt att uttala ord och naturligtvis ännu svårare att uttala meningar. (Skriva och läsa var lika svårt. Idag finns namn för det, dyslexi). Det var ett enorm hackande, så jag kunde bli röd av ansträngningen. Så småningom förstod jag att just spänningen var ytterligare en bidragande faktor till min stamning. Större spänning mera stamning, mindre spänning mindre hackande.

Och om jag drog på orden, om jag liksom sjöng orden upphörde stamningen.

Så min kamp mot stamningen resulterade i att jag blev mer och mer uppmärksam på hur jag talar, uppmärksam på mina ord, uppmärksam på hur mina ord skapades, uppmärksam på mitt tankeflöde. Jag upptäckte uppmärksamheten. Så småningom upptäckte jag tankar, min tankevärld som objekt, liksom mina ögon för sinnliga objekt, öron för hörbara ljudvågor. Jag upptäckte tankar, jag kunde forma dem, modifiera dem, precis som bagare formar degen. Med tanken kunde jag välja olika objekt, och ett alltid närvarande objekt var andningen. Uppmärksamheten på andningen hjälpte mig att förstå hur jag genom andningen kan komma åt min mentala oro. Jag insåg hur tankar övergår till ord, till handling, till vana, till karaktär och slutligen till ödet. I dag, nästan sextio år senare, ser jag en liten lycklig pojke som upptäckte uppmärksamheten, tankens kraft över handlingen och handlingens över tanken. Jag såg min bundenhet i processen, jag såg också min möjliga frihet, och slutade stamma.

I min tankevärld kunde jag beröra månen, solen och stjärnorna, men jag kunde inte förstå vuxna människor. Varför lär de sig inte genom min väg upptäckta tankevärlden, varför befattar de sig uteslutande med yttre ytliga kunskaper? Flera kunniga läkare kunde inte hjälpa mig, den lilla pojken. Naturligtvis blev jag förvirrad, den lilla pojken kunde vad de vuxna var inte förmögna till.

Allteftersom lämnade jag mitt barnaparadis med ord med tolkning. När jag så lärde mig cykla, förnam jag balansen, trampade och så plötslig överlämnar jag förnimmelse och känsla och övergick till tankeformen "Jag kan, jag cyklar själv". Tyvärr, den vuxna världen vann. Jag fortsatte lära mig de ytligheter som den vuxna världen betraktade som viktiga. Men intresset för det mentala har kvarstått i hela mitt liv.

En händelse vid tjugo års ålder bidrog till ännu djupare insikt i det mentala. Jag arbetade i den tid vid medicinska fakulteten i Zagreb (i Kroatien) med underhåll av medicinska apparater. En av mina kolleger (vi var fyra plus chef) stammade. Allteftersom jag smälte in i sällskapet började jag sympatistamma. Vid sådana tillfällen blev jag retad av min stammande kollega. Men jag var inte orolig, jag förstod stammingsmekanismen, jag hade minne av min tidiga stamning och naturligtvis verktyget för hur sluta stamma. Jag slutade stamma och på köpet fick jag ännu djupare insikt i min tankevärld.

Vi arbetade som vanligt på vårt arbetsplats och då tillfälle gavs privat. Det kallas svartarbete i Sverige, men i gamla Titos Jugoslavien var det en enkel extra inkomst, som myndigheterna inte brydde sig mycket om. Vår chef var i högsta grad en opålitlig, lögnaktig person. Han var inte kriminell, men han ljög och smålurade alla som var i vägen för honom. Jag led av situationen. Min far lärde mig att alltid tala sanning. Min erfarenhet visade senare att ibland blir det bättre om man tiger. Men nu genomled jag en riktig konflikt. Jag var tvungen att gång på gång bevittna lögner och små bedrägligheter, men jag vågade inte säga ifrån. Jag var helt enkelt rädd att bli

avskedad, att förlora bostaden eller andra otrevligheter.

Vid samma tid övade jag Yoga och läste om österländsk filosofi. Så i ett lugnt tillstånd, andningen blev lugn, tankarna likaså, sa jag till mig själv: "Nästa gång min chef betar sig så bedrägligt, då ska jag säga till honom: Chefen ljuger som vanligt, och vi alla närvarande känner till hans luriga beteende!". Så tänkte jag inte mera på saken - tills en dag. Ja, denna dag minns jag, kan jag förnimma klarare än då jag nu skriver eller talar med dig. Vi var alla närvarande, jag var böjd över en apparat och chefen svarade i telefon - och började ljuga som vanligt. Och plötsligt, som om en blixt slagit ner i lokalen, det är alldeles tyst, hoppar jag ur min kropp ungefär en och halv - två meter upp, jag ser allt i lokalen i alla riktningar klart och tydligt, varje rispa eller fläck, och hör mig säga: "*Chefen ljuger som vanligt, och vi alla närvarande känner till hans luriga beteende!*". Det var tyst, jag hör, jag förnimmer tystnaden, och efter en stund återgå allt i det vanliga. Alla var tysta en bra stund, vi talade aldrig om denna händelse, jag blev inte avskedad och min chef ljög aldrig mera, i alla fall inte i min närvaro.

Jag förstod genast hur allt hängde ihop, men om jag vetat innan så skulle jag inte ha vågat experimentera av rädsla för allvarliga konsekvenser.

Sammanfattningsvis, redan i tidig barndom förnam jag, upplevde jag, förstod jag vad uppmärksamheten är. Jag insåg värdet, skillnaden mellan inre förmågor och yttre verbala kunskaper. Tankeflödet från starten till vanans makt, som för många blir öde. Redan då insåg jag tankens makt över handlingen, men också handlingens makt över tanken. Ändå behövde jag 30 års akupunkturpraktik, och totalt mer än halva seklet, för att skapa ett enkelt behandlings- och inlärningssystem, BioHarmonizerKonceptet och CorrectusBack- Metoden. Det jag behövde så lång tid för (samtidigt tror jag mig vara intelligent och är övertygad om att jag lär mig snabbt) kan jag lära andra på en eller två månader.

Stamning och dyslexi är onödigt. Du kan lindra/bota dig själv eller få hjälp av Correctus

Detta är ett förkortat och modifierad utdrag ur "Manifest till självbefrielsen" avsett för mina barn.